

SAARNA 3.2.2019

KYNTTILÄNPÄIVÄ

pastori Asta Koponen

Evankeliumi Luuk. 2: 22 – 33

Kun tuli päivä, jolloin heidän Mooseksen lain mukaan piti puhdistautua, he menivät Jerusalemiin viedäkseen lapsen Herran eteen, sillä Herran laissa sanotaan näin: ”Jokainen poikalapsi, joka esikoisena tulee äitinsä kohdusta, on pyhitettävä Herralle.” Samalla heidän piti tuoda Herran laissa säädetty uhri, ”kaksi metsäkyyhkyä tai kyyhkysenpoikaa”.

Jerusalemissa eli hurskas ja jumalaapelkäävä mies, jonka nimi oli Simeon. Hän odotti Israelille luvattua lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen yllään. Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei kuolema kohtaa häntä ennen kuin hän on nähnyt Herran Voidellun. Hengen johduksesta hän tuli temppeliin, ja kun Jeesuksen vanhemmat toivat lasta sinne tehdäkseen sen, mikä lain mukaan oli tehtävä, hän otti lapsen käsivarsilleen, ylisti Jumalaa ja sanoi:

- Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut.
- Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.

Jeesuksen isä ja äiti olivat ihmeissään siitä, mitä hänestä sanottiin.

Saarna

Kännykkä piippaa. Ai, WhatsApp. Kuopus laittaa kuvan uuden Aku Ankka –lehden kannesta. Peukku.

Taas piippaa. Tekstiviestimuistutus lääkäriajasta. Olihan se merkitty sähköiseen kalenteriin? Huh, on.

Lähetän sähköpostia Nuottakoto 3 –riparin ohjaajatiimille. ”Tässä ohjelmarunko. Lähetystyöntekijä pääsee tulemaan! Mahtavaa!”

Taas kännykkä piippaa. Messenger. ”Mä haluaisin puhua. Voitaisko tavata?” Ehdotan aikaa. Kolmas ehdotus sopii. Merkitsen kalenteriin, etten vaan unohda.

Piti varata se näöntarkastus. Netti auki ja varaamaan.

Ovikello soi. ”Tultiin tarkistamaan, onko siinä teidän jääkaapin ovesa kuljetusvaurio.” Onkohan elämä rauhallisempaa sitten 12 vuoden päästä, kun pääsen eläkkeelle?

Vanha Simeon odottaa kaikessa rauhassa. Hänellä ei ole juuri nyt mitään tärkeämpää tehtävää kuin odottaa Jumalan lupaamaa lohdutusta, Herran Voideltua. Eikä hän tarvitse allakkaa tietääkseen milloin pitää mennä temppeliin. Tieto tapaamisajasta tulee suoraan Jumalalta, Henki johdattaa häntä.

Pyhä Henki on luvannut vanhalle Simeonille, että ennen kuolemaansa tämä tulee kohtaamaan Jumalan lupaaman pelastuksen. Ja Simeon suostuu odottamaan. Hän on varma siitä, että tämä on hänen elämänsä tärkein asia. Me nykyihmiset olemme opettaneet itsemme siihen, että koko ajan on monta asiaa hoidettavana ja koko ajan on kiire. Se, että maltaisimme pysähtyä vanhan Simeonin tavoin ja keskittyä vain yhteen asiaan, tuntuu mahdottomalta ja pelottavalta ajatukselta.

Ja kaiken tohinan keskellä olemme koko ajan kuitenkin tyytymättömiä elämäämme. Emme osaa olla kiitollisia siitä hyvästä, mitä meillä on. Emme osaa olla tyytyväisiä mihinkään. Olemme levottomia ja rauhattomia. Hamuamme koko ajan lisää ja enemmän. Meidän on saatava, koska me tarvitsemme juuri tätä täyttämään jotain, mikä kaihertaa sisimmässä. Elämme ”sitten kun” –elämää. ”Sitten kun” saan uuden auton (vähän paremman kuin naapurilla), uuden kodin, uuden vaatteen, uuden vempaimen, uuden puolison, sitten kun pääsen eläkkeelle, sitten levottomuus hellittää ja olen onnellinen. Sitten voin rauhoittua ja nauttia elämästä.

Mutta kun lopulta nuo uudetkaan asiat eivät poista syvällä sisimmässä olevaa rauhattomuutta. Masennumme, ahdistumme, olemme ärtyneitä, sairastumme, puramme pahaa oloa jopa henkisellä ja fyysisellä väkivallalla. Tuntuu, ettei mikään voi helpottaa kaipuuta, kaipuuta, jota emme osaa oikein edes selittää.

Me nykyihmiset, jotka kärsimättömästi yritämme täyttää ”sitten kun –elämäämme” tavaroilla ja viihdykkeillä, emme löydä rauhaa ja lepoa ennen kuin havahdumme näkemään, mitä sisimpämme todellisuudessa kaipaa, ennen kuin ymmärrämme, että elämästämme puuttuu asia, joka on kaikkein tärkeintä ja arvokkainta: yhteys Jumalaan.

Vanhasta Simeonista puhkeaa esiin ilo ja kiitollisuus, kun hän kohtaa Jeesus-vauvan. Hän saa rauhan. Elämän levottomuus hellittää, kun Vanha Simeon näkee valon.

Kaipausta yhteyden Jumalan kanssa on kaipausta pimeydestä valoon. Se on elämän pimeään tyhjyyden täyttymistä iloa ja kiitollisuutta tuottavalla valolla. Näemme kirkkaammin sen, millä olemme yrittäneet täyttää elämämme tyhjyyttä. Näemme sen, mitä kohti meidän tulee kulkea. Ja valo ohjaa meitä sillä tiellä toimimaan Jumalan hyvän tahdon mukaisesti hyläten väärän, epärehellisen, epätasa-arvoisen, kyynisyyden ja pyrkien oikeaan, totuuteen, oikeudenmukaisuuteen, lempeyteen.

Jeesuksen maailmaan tuoma valo ei ainoastaan auta meitä näkemään, vaan se tekee meistä myös näkyviä Jumalalle. Keskenäisinä, hapuilevina, tieltä eksyvinä Jumala näkee meidät Jeesuksen valossa rakkautensa arvoisina. Juuri tällaisena saan tulla Jumalan kasvojen eteen. Ei tarvitse yrittää piilottaa mitään, olla pyhempi kuin on. Jumala katsoo ja sanoo: ”Näin on hyvä. Minä rakastan sinua!” Ilo ja kiitollisuus puhkeavat esiin ja täyttävät sydämen.

Jeesuksen maailmaan tuoma valo tekee näkyväksi myös ympärillämme olevan maailman ja ihmiset. Maailman pimeyden keskellä olisi aivan liian helppoa sulkea silmänsä ja vaipua epätoivoon. Kristuksen valon antama toivo estää meitä kuitenkin katkeroitumasta ja muuttumasta välinpitämättömiksi. Vaikka valo ei heti näy maailmassa, Jumalan rakkaus tekee työtään. Toivo auttaa näkemään valon säteitä halkomassa pimeyttä.

Ilo ja kiitollisuus, jota yhteys Jumalaan saa meissä aikaan, levittää valoa ympärilleen. Niin kuin Paavali kirjoitti:

Jumala, joka sanoi: "Tulkoon pimeyteen valo", valaisi itse meidän sydämemme. Näin Jumalan kirkkaus, joka säteilee Kristuksen kasvoilta, opitaan tuntemaan, ja se levittää valoaan. (Päivän 2. lukukappale, 2. Kor. 4: 6)

Sanoma pelastuksesta tulee käsin kosketeltavaksi. Syntiset saavat synnit anteeksi. Köyhät, vangitut, sairaat, sorretut, muiden hylkäämät saavat avun. Jokaisella ihmisellä on oikeus tulla nähdyksi. Jokaisella on oikeus kokea olevansa Jumalan rakkauden arvoinen.

Vanhan Simeonin tavoin on hyvä välillä pysähtyä ja keskittyä siihen, mikä elämässä on kaikkein tärkeintä: katsella Jumalan kirkkauden säteilyä Jeesus-lapsessa, antaa valon poistaa pimeää omasta sisimmästä ja lähteä liikkeelle laajentamaan valon piiriä ympärilleen.